

Els extremismes

Això dels extremistes, si ens ho mirem desapassionadament, dona molt què pensar. Entre nosaltres, catalans, les tesis i les actituds extremes abarquen dos aspectes principalíssims. Tenim l'extremisme social i l'extremisme nacionalista. L'un i l'altre són respectables, quan són sincers, com ho han d'ésser totes les idees en una societat democràtica. Ara bé, tots dos resulten contraproduents i dificulten la consecució d'allò mateix que pretenen accelerar. I en tots dos casos, hi apreciem un vici de nul·litat, que dimana de llur silenci i llur quietud durant la llarga etapa dictatorial, la qual, si per algú fou combatuda i soscavada, va ésser precisament pels homes que avui els extremistes blasmen de deslleials i acomodaticis.

La fúria energumènica del sector obrer que avui controla les organitzacions, va restar totalment inèdita durant l'imperi de la tirania. Els que varen conspirar i varen patir persecucions i empresonaments foren, tot just, aquells que avui romanen a l'ostracisme, titllats de tebis. En la lluita per Catalunya, les agrupacions partidàries d'una desintegració total dels afers d'Espa-

nya, que qualifiquen l'Estatut com una befa i un escarni i propugnen actuacions decisives, ben poca cosa varen fer en aquest sentit mentre governava Primo de Rivera. En canvi, la majoria dels que a Garraf, o a Prats de Molló plantaven cara a l'enemic comú i es jugaven la vida i la tranquil·litat per tal de donar estat internacional als nostres problemes, aquests accepten l'Estatut i han de suportar que els altres, aquells que no es varen moure de casa seva, els tractin de caragirats i mal patriotes.

Catalunya, avui com sempre, és exponent de llibertat individual i col·lectiva. L'Estatut conté en essència els mitjans d'afirmar i enrobustir aquesta doble llibertat. Complicar les coses amb les actuacions irreflexives dels uns—que s'acaven amb un passeig marítim—i els esgarips feixistitzants dels altres, que no sabem com acabaran, és anar contra els alts interessos de Catalunya, els quals, per fortuna, són en les mans austeres i generoses de Francesc Macià. I no coneixem cap extremista abrandat que pugui donar-li lliçons d'amor a la humanitat ni d'amor a Catalunya.

Exposició Concurs de Fruites d'Estiu

El proper diumenge, dia 10, tindrà lloc a Sant Boi del Llobregat, sota el patronatge de la Generalitat, l'Exposició General de Fruites d'Estiu de Catalunya, organitzada en forma de Concurs, en el qual seran premiats els millors lots de fruita que presentin els agricultors organitzats en Sindicats, Cooperatives, etc.

Serán concedits els següents premis d'honor:

I. A la millor fruita que es presenti.

II. A la millor varietat de fruita nova, obtinguda per hibridació artificial, natural o per aclimatació seguint aquest ordre de mèrits.

III. A la fruita millor presentada dintre un embalatge comercial econòmic.

IV. Al Sindicat Agrícola que presenti un més notable conjunt.

De l'atemptat contra Ventura Gassol

La policia de Madrid ha detingut Josep Cabanilles Veterrán, de 18 anys, estudiant, al qual se'l creu complicat en l'agressió de que fou objecte el senyor Ventura Gassol.

També ha estat detingut, a Bilbao, Luciano Maria Oriol Urquijo. Traslladat a Madrid, dues minyones de l'Hotel Nova York el reconegueren com un dels autors de l'atemptat.

Es concedirà també un premi a la més interessant exhibició de cada mena de fruita.

Per a optar a premi, cal presentar com a mínim dues caixes de fruites, excepte en les varietats noves.

S'entendrà com a varietats noves, les que no se n'hagin fet plantades en sèrie comercial.

L'Estatut al Parlament

Manifestacions del senyor Lluhí i Vallescà

Heus ací les importants manifestacions que féu a un redactor de la "Fulla Oficial" el senyor Lluhí i Vallescà.

—Quina és la vostra opinió respecte a l'article segon, tal com fou aprovat?

—L'article segon de l'Estatut, tal com fou votat, és, a judici meu, un gran triomf per a Catalunya, encara que—cuità a afegir el nostre interlocutor—no representi ni la totalitat dels seus drets, ni una solució immillorable. Crec que l'única mutilació realment valuosa de la integritat dels nostres és la que fa impossible el poder comunicar-nos en la nostra llengua, oficialment, amb València i Mallorca. Cal no oblidar, però, que aquesta impossibilitat d'ara pot ésser rectificada, o bé, en discutir-se un Estatut que puguin presentar València i Mallorca, o en dictar-se una llei de la República que donés en aquelles regions germanes nostres categoria oficial al català.

Més que lamentar la part incompleta de l'article segon aprovat ja —prosseguí el diputat català—, el que cal fer ara a Catalunya és usar amb tota l'amplitud que l'article reconeix el català en l'esfera oficial. —Quins efectes produïren a la Comissió d'Estatuts els discursos a l'entorn de la totalitat del títol segon?

—Com a membre de la Comissió he de dir que tant el senyor Joan Estelrich com el senyor Humbert Torres, en llurs discursos, ambdós magnífics, no van concretar molt respecte la totalitat que es discutia. Llurs parlaments van ésser d'una major amplitud, referint-se, més que res, al problema català en si mateix. El del senyor Ferran Valera, més concret i francament favorable a Catalunya, produí una gran impressió. El del senyor Armaza, en nom dels radicals, va representar una reducció dels punts de vista del discurs del senyor Lerroux quan es discutí la totalitat de l'Estatut. Finalment, he de manifestar que la Comissió trobà, gairebé en la totalitat, puix el parlament del senyor Sánchez Roman.

—I en la Cambra, quina impressió produïren aquests discursos?

No crec—seguí contestant el senyor Lluhí—que hagin fet variar la situació, com no sigui el del senyor Ferran Valera en sentit favorable.

—I en la part que segueix, què passarà?

—La primera discussió a fons que es presenta serà segurament la que farà referència a la part de Justícia, car és la primera funció important i concreta de les de l'Estatut. En les discussions que suscitarà es començarà a veure la sort que el nostre Estatut ha de córrer. Si es manté en les línies generals dibuixades pel Govern de la República en el discurs del senyor Azaña, o si, encara, es va a una reducció major.

—I si s'anés a una reducció major, quina creieu que hauria d'ésser l'actitud de la minoria catalana?

—En aquest segon cas crec que la minoria catalana ha d'anar resoltament a abstenir-se de votar en les solucions que proposés la majoria parlamentària de la Cambra, i que fossin inferiors a les que fins ara semblen ésser les del Govern.

—Creieu que el Govern està inclinat a recular en la seva actitud? Per quins motius?

—No sé si el Govern està disposat a recular. Si ho fa, indubtablement que serà degut a voler obtenir, per la que ell creu major força de l'Estatut, els vots de la minoria radical. A mi em sembla que avui la preocupació més forta del Govern en aquesta qüestió consisteix en voler accontentar els radicals, sense desatendre la minoria catalana, i viceversa.

—Plantejada la qüestió en aquesta forma, quina pot ésser, per vós, l'actitud del Partit Radical?

—Jo consideraria personalment molt lamentable—acabà manifestant el senyor Lluhí—, i això fa que continuï essent optimista, que la missió històrica de la minoria radical, en el moment de l'autonomia de Catalunya, fos la de reduir aquesta autonomia en forma que representés, com podria esdevenir-se, una gran decepció en la confiança que Catalunya havia dipositat en aquesta República.